Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 9 березня 2010 року № 9 (329)

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

КУН ВШАНУВАВ ПАМ'ЯТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

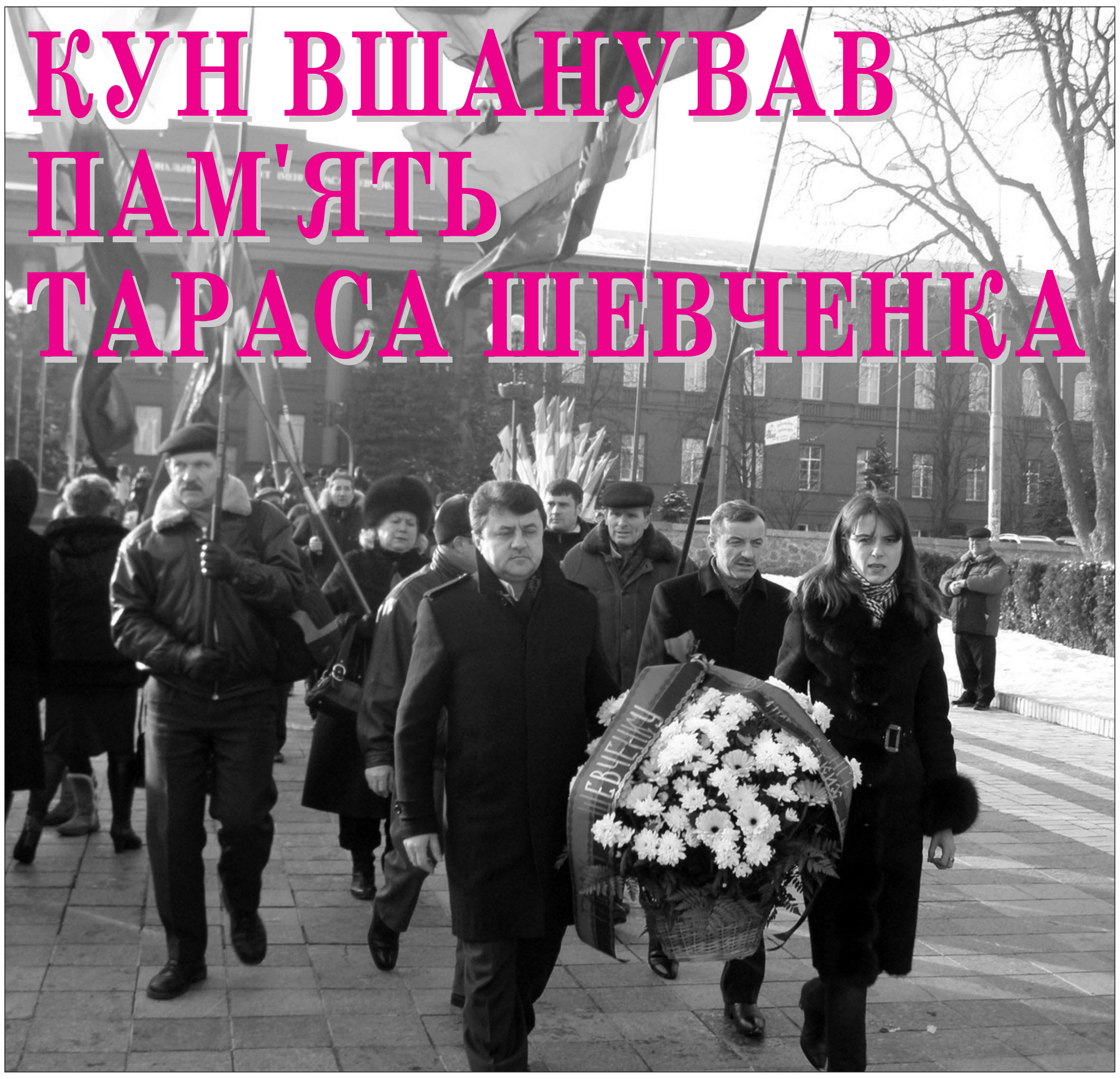

Конгрес Українських Націоналістів поклав квіти до підніжжя пам'ятника українському поету, мислителю Тарасові Шевченку. Цього року українці вшановують 196-у річницю з дня народження генія української нації.

У церемонії покладання квітів узяли участь голова Конгресу Українських Націоналістів О.Івченко, голова Секретаріату КУН С.Брацюнь, голова Київської міської організації КУН Ю.Шепетюк.

Світлина Богдана ЗАХАРЯКА, "Нація і держава"

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів щодо наміру Віктора Януковича скасувати укази про присвоєння Степану Бандері та Роману Шухевичу звання Героя України

Конгрес Українських Націоналістів глибоко стурбований виголошеним в Москві Президентом України Віктором Януковичем наміром скасувати укази Віктора Ющенка про присвоєння Степану Бандері та Роману Шухевичу звання Героя України.

Таким чином, В. Янукович свідомо ігнорує, що саме ОУН-УПА під проводом Степана Бандери та Романа Шухевича була єдиною силою, котра в драматичний для української нації час жертовно боролася з окупантами за відновлення української державності. Для мільйонів українців Степан Бандера та Роман Шухевич були і залишаться національними героями України. Не випадково Степан Бандера став лідером у всенародному рейтингу "Великих Українців".

Заяви та обіцянки В. Януковича щодо можливого перегляду ролі Степана Бандери та Романа Шухевича в історії визвольних змагань української нації демонструють його провінційність та політичну незрілість.

Конгрес Українських Націоналістів висловлює жаль, що В. Янукович, ставши Президентом України, не зміг вирости з "коротких штанців" регіонального лідера та стати державним діячем з рівнем мислення очільника великої європейської держави. Нагадуємо новообраному главі держави, що Президент України – це Президент усієї України, а не барин східних областей.

Прикро, що замість чіткої візії економічного розвитку держави, чого вкрай потребує Україна, виснажена свавільним волюнтаризмом та практикою ручного керування економікою за часів прем'єрства Ю.Тимошенко, новий Президент почав виголошувати, на догоду кремлівським зверхникам, безвідповідальні і принизливі ідеологічні гасла, котрі не сприяють взаєморозумінню, а навпаки – створюють напругу в суспільстві.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що прислужництво Москві й відсутність власного трактування славних сторінок історії національно-визвольної боротьби українців за державну незалежність принижує честь та гідність нації, а подвійні стандарти, що їх демонструє В.Янукович, готовий, заради принизливої підтримки Кремля, здати національні інтереси, вражають цинізмом та неповагою до українського народу.

Конгрес Українських Націоналістів нагадує новообраному президенту В.Януковичу, що він склав Присягу на вірність Україні і зобов'язався "усіма своїми справами боронити суверенітет і незалежність України... підносити авторитет України у світі", однак уже через кілька днів у столиці іноземної країни дозволив собі виголошувати заяви, котрі послаблюють та розділяють Українську державу.

Конгрес Українських Націоналістів застерігає, що подібні антидержавні заяви виводять В.Януковича на дорогу імпічменту.

Президія Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

5 березня минає 60 років з дня загибелі Головного Командира Української Повстанської Армії генерала Романа Шухевича – Тараса Чупринки. З нагоди річниці пропонуємо читачам спогади про командира УПА його сина Юрія Шухевича-Березинського.

ЧИН І ЧЕСТЬ

ЗУСТРІЧІ З БАТЬКОМ

Юрій ШУХЕВИЧ-БЕРЕЗИНСЬКИЙ

З батьком я жив дуже мало. Це були переважно короткі зустрічі. Може тому вони і запали мені в пам'ять.

Перше, що запам'яталося, то було побачення з батьком у в'язниці на Бригідках. Запам'яталось мені, як ми з мамою зайшли в

Р.ШУХЕВИЧ

кімнату побачень. То було велике приміщення, в якому давали побачення відразу кільком в'язням. Там уже було багато людей.

Нараз я побачив, як з протилежних дверей увійшов батько в супроводі польського поліціянта. Я добре затямив, що він був у сірому вбранні, усміхнений.

Батько обняв маму. Хотів узяти мене на руки, але я чомусь налякався поліціянта. Той мене заспокоював, та даремно.

Тоді батько взяв мене на руки, і я заспокоївся.

Наступна наша зустріч відбулася приблизно за рік. У 1938 році. Батько тільки що вийшов з в'язниці. Приїхав до Оглядова, де ми мешкали тоді з мамою.

Він був пристрасним кіннотником. Любив коней, добре їздив верхи. У мого діда Романа Березинського були гарні коні. Були й сідла.

Батько в один із перших днів осідлав коня, щоб проїхатися верхи. Посадив у сідло і мене. Я, малий, не втримався і скотився. Можливо, трохи й перелякався, але то не відбило в мене охоти їздити верхи. З часом я став таким самим аматором верхової їзди, як мій батько і брат матері Юрко Березинський.

Потім було ціле літо на Дністрі, в селі Раківець. Там був парохом отець Руденський – наша далека родина.

Наступного разу мені довелося зустрітися з батьком уже в Кракові, в 1939 році. Тільки що впала Польща. Большевики зайняли Галичину по Буг і Сян. По той бік були німці. Ми з мамою перейшли кордон коло Томашева. І через Ярослав поїхали до Кракова. Приїхали раненько. Ідемо по плянтах коло університету...

Закінчення на 6-й стор.

ПОВСТАНСЬКА ВАТРА НА МАЙДАНІ

Київські націоналісти гідно пошанували пам'ять Героя України Романа Шухевича та художника Ніла Хасевича

Прохолодним вечором у п'ятницю 5 березня на столичному Майдані Незалежності було запалено справжню повстанську ватру. Організаторами цього дійства були Київська міська та Київська обласна організації КУН разом з іншими національно-патріотичними організаціями столиці.

5 березня 1950 року, у сутичці з енкаведистами, обірвалось життя легендарного Головнокомандуючого УПА, генерал-хорунжого Романа Шухевича. Трапилось це на одному з його конспіративних помешкань, у селищі Білогорща під Львовом. Два роки потому, 4 березня 1952 року на Рівненщині, у криївці у селі Сухівці загинув талановитий художник, автор багатьох дереворитів, ескізів нагород УПА та бофондів, член ОУН Ніл Хасевич.

Вшанування пам'яті Героїв розпочалось смолоскиповою ходою з Майдану Незалежності. Лава, яка налічувала близько сотні учасників, пройшла повз так званий Жовтневий палац та Європейську площу. Біля "Жовтневого палацу" учасники ходи зупинились для проведення панихиди за жертвами московсько-большевицького режиму. У підвалах будинку, який потім було названо Жовтневим палацом, довгий час знаходилась більшовицька катівня. Панихиду провели: від УПЦ КП – владика Євстартій (Зоря); від УГКЦ – диякон Костянтин (Пантелей). Проходячи повз Європейську площу, українські

націоналісти закликали єврочиновників краще вчити історію та відкликати своє ганебне звернення до України, що стосується Героя України Степана Бандери.

Одразу після повернення на Майдан було оголошено хвилину мовчання, після чого була запалена ватра. Розпочалась офіційна частина акції. Звучали промови, у перервах між якими кияни могли чути біографічні довідки про життя та боротьбу Романа Шухевича та Ніла Хасевича. Серед виступаючих слід відзначити Героя України, письменника Дмитра Павличка, голову КМО КУН Юрія Шепетюка, голову київської організації УНСО Ігоря Мазура-Тополю, заступника голови ВО "Свобода" Андрія Іллєнка. Запам'ятались полум'яні промови членів КУН Володимира Петранюка та Миколи Кохановського. Ведучий акції, заступник голови КМО КУН Володимир Манько висловив подяку Вікторові Ющенку за присвоєння Роману Шухевичу високого звання Героя України.

Рефреном майже у кожній промові прозвучала тривога за ситуацію, що склалась сьогодні. Неукраїнські, ворожі сили стрімко оволодівають державою. Перед образом Героя України Романа Шухевича, який спостерігав за акцією з портрета, українські націоналісти запевнили, що не будуть лише на маргінесі спостерігати за долею України. Особливий наголос було зроблено щодо неможливості перегляду новою біло-блакитною владою статусу таких героїчних постатей, як Роман Шухевич та Степан Бандера.

Прес-служба КМО КУН

РІШЕННЯ

Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів "Про проголошення 2010 року роком Ярослави Стецько"

14 травня 2010 року виповнюється 90 років з дня народження відомого українського політика, державного діяча, Голови Конгресу Українських Націоналістів, Голови Проводу ОУН(р), Президента Антибільшовицького Блоку Народів, народного депутата України трьох скликань Ярослави Стецько.

Президія Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів вирішила:

1. Проголосити 2010 рік роком Ярослави Стецько.
2. 14 травня 2010 року провести урочисту академію в м. Києві на честь 90-ї річниці з дня народження Ярослави Стецько.
3. Звернутися до органів влади з проханням включити в перелік заходів пам'ятних дат на 2010 рік відзначення 90-річчя з дня народження Ярослави Стецько та з пропозиціями щодо виконання Указу Президента Віктора Ющенка "Про вшанування пам'яті Ярослава Стецька і Ярослави Стецько".
4. Підготувати подання до місцевих рад щодо перейменування вулиць, проспектів, майданів у населених пунктах на честь Ярослави Стецько.
5. Подати пропозиції про присвоєння окремим навчальним і науковим закладам, установам імені Ярослави Стецько.
6. Створити документальні фільми, організувати цикли теле- і радіопередач, видати книги, брошури, буклети про життя та діяльність Ярослави Стецько.
7. Підготувати пересувні фотовиставки, присвячені життю, політичній та громадській діяльності Ярослави Стецько.
8. Ініціювати та сприяти спорудженню пам'ятників та меморіальних дощок.
9. Сприяти створенню музеїв у м.Києві та місцях проживання і діяльності Ярослави Стецько.
10. У другому півріччі 2010 року провести науково-практичну конференцію на тему: "Ярослава Стецько у боротьбі за свободу поневолених народів".
11. Спільно з Міжнародним благодійним фондом імені Ярослава Стецька підготувати проведення 13 травня наукової конференції за результатами конкурсу наукових робіт "Ярослава Стецько – учасниця національно-визвольного руху, дружина Провідника, політик" за участю переможців конкурсу та урочисте нагородження авторів кращих робіт.

ЧЕСТЬ І ЧИН

ЖІНКА-СИМВОЛ

Процес становлення нової України не можна уявити собі без постаті Слави Стецько.

Після проголошення незалежності України вона бере активну участь в громадсько-політичному житті нашої держави. Її виступи на мітингах у Львові були не просто виявом палкого та сентиментального розчулення, а голосом політично зрілого діяча. За її ж плечима – досвід керівника ОУН, Антибільшовицького Блоку Народів (АБН) та співробітництво з Ярославом Стецьком. Вона повела успішну роботу з організації нової політичної сили – Конгресу Українських Націоналістів, легітимізація якої відбулася 1993 року. Водночас під її керівництвом розпочалася системна робота щодо розбудови організації – створення осередків партії в областях України.

...1993 рік, грудень місяць. До мене, тодішнього декана факультету української філології Кам'янець-Подільського педінституту, завітала група "конгресівців" з м.Хмельницького – Геннадій Сіренко, Василь Керзюк і Володимир Борейчук. Розмова була короткою і результативною: мною була написана заява про вступ у Конгрес. Вибір був зроблений свідомо і без роздумувань. Це було логічним проявом моєї позиції в русі за демократичні перетворення в країні, за відстоювання ідеї незалежної України. На згадку про цю подію Геннадій Сіренко подарував мені "Історію українського письменства" Сергія Єфремова з написом: "Дарую Вам цінну книгу з надією на нашу єдність у націоналістичному русі – Конгресі Українських Націоналістів. 9.12.1993 р.".

Пройшли три важкі роки, але осередок КУН у Кам'янці-Подільському було легалізовано. Для його підтримки 13 вересня 1996 р. у Кам'янець-Подільський для участі у Форумі інтелігенції прибула сама Слава Стецько – Голова ОУН, Голова Конгресу Українських Націоналістів, Президент АБН. Її супроводжували Сергій Плачинда, Сергій Жижко, Степан Брацюнь, Світлана Йолкіна. У Кам'янець вони прибули пізнього надвечір'я 12 вересня після перебування у Дунаївцях. Через якусь недоорганізованість місця в готелі не були заброньовані, тому я запропонувала усій команді переночувати в мене вдома.

І досі у пам'яті сніданок наступного дня. На тісній кухні снідали почергово. Був 1996-й, асортимент продуктів обмежений. Усі поспішали, людей багато ж, я гриміла сковородами і каструлями. Пані Слава згодом казатиме своїй команді: "Робіть все так, як ця жінка на кухні зі сковородами! Рвучко і натхненно!". Може, для когось це банальність, ніби якесь самовихваляння, а для мене – це відчуття причетності до живої історії, що творилася тоді.

Форум мав розпочатися о 15-й годині. Але у міський Будинок культури ми пішли заздалегідь. І це було правильно, бо пані Славу чекало багато людей. До неї підходили прості скромні жінки зі своїми проханнями. Усіх вона уважно вислуховувала і обіцяла допомогти. Тож люди вірили їй, Великій Жінці, яка самовіддано служила Україні.

Виступ на Форумі був блискучим: від характеристики внутрішньоукраїнської ситуації до окреслення перспектив націоналістичного руху. Її заклики знаходили полум'яне схвалення в залі, викликали бурхливі оплески.

Слухаючи її, я згадувала, як хвилювалася пані Слава перед виступом. Поглянувши з-поза штори в переповнену залу, вона сказала: "І що я буду казати, і з чого почати?". Так могла поводитися лише дуже відповідальна, мисляча й емоційна людина. Людина жива, не забронзована.

Отож, у пам'яті моїй вона і залишиться саме такою: харизматичною, одержимою національною ідеєю, Людиною-символом України, дієвого українського консерватизму.

Україні потрібні такі Люди, як Слава Стецько! Вони є, але їх треба значно більше! Впевнена, так і буде! Україні бути!

Євгенія СОХАЦЬКА,
голова МО КУН,
м. Кам'янець-Подільський

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЗАЯВА

Конгресу Українських націоналістів щодо спроб реанімації Сталіна російською владою

Конгрес Українських Націоналістів висловлює рішучий протест проти ганебних рецидивів реанімації сталінізму російською владою.

Так, 2 березня мер Москви Ю. Лужков оголосив про намір встановити до 65-ї річниці закінчення ІІ Світової Війни на вулицях російської столиці стенди із зображенням Сталіна. Окрім того, в підручниках історії, запропонованих до вивчення російським школярам, сталінський терор фактично виправдовується, а самого Сталіна названо "успішним управлінцем".

Реанімація сталінізму в Росії розпочалася з приходом до влади кадрового офіцера КДБ В. Путіна. Реабілітуючи Сталіна та його терор, російська влада намагається виправдати свої авторитарні методи управління та агресивну зовнішню політику.

Конгрес Українських Націоналістів наголошує, що будь-які спроби виправдання сталінізму є зневагою до мільйонів безневинних жертв репресій, масового терору, депортацій, голодоморів в Україні та інших колишніх республіках СРСР.

Саме Сталін, який разом з Гітлером несе відповідальність за розв'язання Другої світової війни, не лише співпрацював із нацистським режимом, а й безпосередньо причетний до поділу Європи між двома загарбниками – СРСР і гітлерівською Німеччиною, документальним підтвердженням чого є таємні протоколи до пакту Ріббентропа-Молотова.

Характерно, що "відбілювання" зловісної постаті Сталіна в Росії продовжується навіть після міжнародного осуду сталінського режиму. Нагадаємо, що 2 липня 2009 року Парламентська асамблея ОБСЄ у своїй резолюції прирівняла комуністичний тоталітарний режим Сталіна до нацистського режиму Гітлера. Автори резолюції зазначили, що в ХХ столітті "два головні тоталітарні режими, нацизм і сталінізм, принесли геноцид, порушення прав і свобод людини, військові злочини і злочини проти людства".

Ми переконані, що європейська спільнота належним чином оцінить наміри російської влади, адже прославлення Сталіна в Росії є рівнозначним прославленню нацистських лідерів в Німеччині.

Служба Безпеки України оприлюднила таємні документи КДБ, які чітко вказують на те, що саме Сталін є головним організатором геноциду українського народу 1932 – 1933 рр., у якому загинуло близько 11 мільйонів українців. Особиста провина генерального секретаря ЦК ВКП(б) Йосипа Сталіна у створенні штучного голоду на теренах України була доведена Апеляційним судом Києва на судовому слуханні за позовом Служби Безпеки України.

Конгрес Українських Націоналістів закликає керівництво Російської Федерації відмовитися від спроб реабілітації Йосипа Сталіна та інших діячів тоталітарного совєтського режиму, визнати сталінський режим злочинним та публічно вибачитися за голодомори, репресії, депортації невинних людей – так, як це зробила Німеччина.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до новообраного Президента України Віктора Януковича висловити протест діям російської влади, спрямованим на "відбілювання" злочинців комуністичного тоталітарного режиму.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

ЩО СТОЇТЬ ЗА "ПОВОРОТОМ" У СТОСУНКАХ?

Лідер "Нашої України" Віктор Ющенко: "Зобов'язання Януковича переглянути рішення про присвоєння звання Героя України Бандері і Шухевичу є поступкою національними інтересами"

"Розвиток україно-російських стосунків на засадах взаємної поваги і партнерства є пріоритетом зовнішньої політики України. Проте перший офіційний візит Президента України В.Януковича до Москви не продемонстрував кроків до розв'язання ключових проблем двосторонніх відносин. Натомість його результати посилили у суспільстві тривогу – чи не приховує гасло про "поворот" в україно-російських стосунках односторонніх поступок всупереч національним інтересам України", – переконаний лідер "Нашої України" Віктор Ющенко.

Він наголосив: "Російська сторона не подала будь-яких сигналів щодо перегляду кабальних для України газових контрактів, щодо реалізації важливих економічних проектів, з облаштування спільного кордону, без якого неможливий безвізовий режим з Євросоюзом. Москва продовжує демонструвати жорстку і послідовну політику, добиваючись зміни зовнішнього і внутрішнього курсу України з метою підпорядкування українських національних інтересів російським".

"Для цього використовуються економічні інструменти у вигляді втягування у митний союз, військові – відмова від виведення Чорноморського флоту РФ з української території. Але в останні роки посилилось і пряме втручання у внутрішні справи України під гаслами "захисту прав російськомовних громадян" та "недопущення переписування історії". На жаль, Президент України В.Янукович не зміг нічого протиставити такій політиці російської сторони", – констатував Віктор Ющенко.

"Знаковою поступкою національними інтересами є публічне зобов'язання напередодні святкування 65-ї річниці Перемоги Радянського Союзу у Великій Вітчизняній війні переглянути рішення про присвоєння звання Героя України Степанові Бандері і Роману Шухевичу", – підкреслив лідер "Нашої України".

Ющенко вкотре наголосив: "Для мільйонів громадян України Степан Бандера і Роман Шухевич були і залишаються національними героями, незважаючи на всі зусилля радянської пропаганди. Вони були лідерами збройної боротьби за незалежність, що розгорнулася в ході Другої світової війни. Їхній тривалий опір гітлерівському і сталінському режимам спирався на широку народну підтримку у багатьох регіонах України. І в наш час незалежність залишається високою цінністю для українського суспільства. Не випадково, що саме Степан Бандера увійшов до першої трійки у всенародному рейтингу "Великих Українців".

"Спроба перегляду рішення української держави про вшанування цих героїв – це виклик мільйонам її громадян – усім, хто сповідує ідеали незалежної демократичної європейської України", – вважає Ющенко.

"Слабка, розділена Україна вигідна деяким політикам і ззовні і всередині. Але українським громадянам потрібна вільна, сильна і справедлива Україна. Потрібна держава, що чує їхні сподівання, а не бажання закордонних політиків. За неї вони голосують на всіх виборах і сподіваються від глави держави розуміння своєї відповідальності перед нацією", – додав він.

"Обов'язок влади – продемонструвати твердість у відстоюванні національних інтересів. Найперший серед них – збереження і зміцнення єдності країни навколо її європейського вибору, подолання політичної і економічної кризи. Україна вимагає від глави держави такого розуміння і виконання свого обов'язку", – підсумував Віктор Ющенко.

http://razom.org.ua

УКРАЇНА–РОСІЯ: ГАЗОВА ТЕМА

ГАЗ І НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ

Екс-голова НАК "Нафтогаз України", голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко під час прес-конференції у медіахолі ІнтерМедіа Консалтинг охарактеризував газові ініціативи Президента України Віктора Януковича.

"Не виключаю, що НАК "Нафтогаз України" може очолити Юрій Бойко, – заявив Олексій Івченко. – Це може бути пан Бойко, а може і хтось інший. Але я думаю, що "Нафтогаз" очолить людина від Партії регіонів, хто біля Януковича і хто працював у цій галузі. Юрій Бойко працював у цій галузі до того, як став депутатом".

На думку О.Івченка, оскільки Олег Дубина пішов у відставку, то "після сформування нового уряду на основі нової коаліції керівництво НАК будуть міняти".

"Думаю, у Президента і майбутнього уряду буде інше бачення нафтогазової галузі, ніж було у попередньої влади. А це означає, що кадрові заміни вони безумовно будуть робити", – заявив він.

На думку О. Івченка, газовий консорціум Україні не потрібен ні з якого боку: "Ні якщо говорити з абсолютно прагматичної сторони, ні з економічного боку, ні з комерційного, ні з енергетичного, ні з боку національної безпеки".

Разом з тим, О.Івченко вважає, що українська газотранспортна система – найефективніша серед усіх ГТС країн СНД. Водночас він зазначив, що українська ГТС "потребує модернізації, щоб убезпечитись від будь-яких технічних випадків, і для ефективності її роботи в цілому". Для модернізації потрібні не стільки гроші, скільки "виключно політична воля".

"Щодо партнерів, то вони нам абсолютно не потрібні – ні російські, ні європейські. Нам для модернізації потрібно всього-навсього 2,5 млрд дол. у вигляді кредитного ресурсу на комерційній основі. Це все вирішується навіть без урядових гарантій. Вкладення цих 2,5 млрд дає можливість отримання чистого прибутку максимум за три роки тільки за рахунок модернізації", – розповів О.Івченко.

За його словами, модернізація означає заміну газоперекачуючих агрегатів, включаючи змішану систему, а також газо- і електроприладів.

"Дехто з фахівців-науковців каже, що треба переводити агрегати виключно на електроприлади. Я з цим не погоджуюсь, бо не всюди електроприлади можна застосувати і не всюди вони будуть ефективнішими, ніж газові прилади. Отже, частково на електроприлади, частково – на газові, але, безумовно, з високим коефіцієнтом корисної дії. І якщо брати газові турбіни, газоперекачуючі агрегати, то при використанні сьогоднішніх 6,5 млрд кубометрів, які ми закуповуємо по 300 дол. за тис. кубів, це дасть можливість скоротити цю закупівлю технологічного газу до 2 мільярдів. От і порахуйте економію, яку ми отримаємо відразу на старті за рахунок зменшення обсягів закупівлі, яка, у свою чергу, відбудеться завдяки модернізації", – зазначив екс-голова "Нафтогазу".

Щодо перегляду ціни на російський газ, то, на думку О.Івченка, незважаючи на те, що Росія проти перегляду ціни на газ для України, газові контракти можна змінити. Україна платить за російський газ на 100 доларів більше, ніж усі інші європейські країни – заявив він. "Газпром" отримує від України найкращу ціну на газ, Росія ще ніколи не мала такого вигідного для себе контракту, навіть за часів Радянського Союзу. У зв'язку з цим РФ не буде переглядати газові ціни, а якщо й перегляне, то вимагатиме щось, що буде відповідати національним інтересам".

Разом з тим, як зазначив О.Івченко, існує реальний механізм, при використанні якого Україна може отримати "адекватну ціну питання". І для цього абсолютно не потрібно торгуватись нашою газотранспортною системою і нашими національними інтересами, – стверджує він.

"Ми просто повинні реструктуризувати НАК "Нафтогаз", який, до речі, цього вже давно потребує, відповідно до вимог Європейської енергетичної Хартії. Цю Хартію Україна свого часу підписала, але по сьогодні не виконує її, або якщо і виконує, то досить погано. І включаючи Брюссельський протокол минулого року, який передбачає, що в Україні повинен бути створений спотовий ринок газу. В Україні спотовий ринок повинен працювати, як він працює будь-де в Європі", – зазначив екс-голова "Нафтогазу".

За його словами, відповідно до Європейської енергетичної Хартії та Брюссельського протоколу, ринок газу передбачає розділення функцій транспортування газу, видобутку газу і реалізації газу.

"І це є абсолютно логічним, в тому числі і для нашої держави, бо у всій Європі газовий ринок працює саме так. Якщо ми це зробимо, то врешті-решт відійдемо від неринкового та неефективного внутрішнього пересубсидування в межах нафтогазової галузі. Я маю на увазі збиткову реалізацію газу за рахунок доходів від нафтової і нафтопереробної галузей", – повідомив О.Івченко.

ГАНЬБА!

ПРОЯВ БРУТАЛЬНОЇ ЗНЕВАГИ ДО УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

3 березня депутати Львівської обласної ради на позачерговому засіданні ухвалили звернення до Європарламенту з приводу резолюції, у якій, зокрема, міститься оцінка рішення Президента щодо присвоєння провіднику ОУН Степанові Бандері звання Героя України.

У зверненні зокрема наголошується: "Ми, депутати Львівської обласної ради, будучи беззаперечними прихильниками європейської традиції, вважаємо, що рішення Європарламенту не має жодного історичного і правового підґрунтя та базується на наклепі про так звану "співпрацю" ОУН з нацистською Німеччиною, яким свого часу комуністична пропаганда таврувала український національно-визвольний рух часів Другої світової війни. Це твердження є вкрай цинічним, адже Степан Бандера з початку липня 1941 року до жовтня 1944 року був в'язнем гітлерівського концентраційного табору Заксенгаузен, а двох його братів замордовано в іншому гітлерівському концтаборі Освенцимі".

Також у зверненні вказується, що Львівська облрада як повноважний представницький орган місцевого самоврядування області, де жив, навчався і розпочинав підпільну революційну діяльність С.Бандера, свого часу "виступала ініціатором присвоєння йому звання Героя України, і це рішення базувалося на ґрунтовному вивченні ролі Степана Бандери в національно-визвольній боротьбі українського народу у XX столітті".

Львівська обласна рада просить Європарламент переглянути пункт 20 своєї резолюції. "Вважаємо, що рішення найвищого законодавчого органу Об'єднаної Європи має базуватися виключно на об'єктивних історичних фактах", – йдеться у зверненні. Його копію скерують також Президенту України Віктору Януковичу.

За дане звернення проголосували 105 депутатів Львівської облради, присутніх на засіданні. Всього у Львівській обласній раді 120 депутатів.

* * *

Тернопільська обласна рада вимагає від Європарламенту переглянути свою резолюцію від 25 лютого, скасувавши у ній пункт 20, який стосується Степана Бандери.

Відповідне звернення депутати прийняли на позачерговому пленарному засіданні облради. За нього проголосували усі 73 присутні депутати. На брали участі у сесійному засіданні представники фракцій Партії регіонів та Блоку Литвина.

У своєму зверненні депутати висловили обурення з приводу сподівання Європарламенту на те, що новий Президент України перегляне указ Віктора Ющенка про присвоєння провіднику ОУН С.Бандері звання Героя України.

Депутати Тернопільської облради наголошують, що рішення Європарламенту позбавлене історичного підґрунтя і базується на вигаданому "московською комуністичною пропагандою наклепі про так звану співпрацю ОУН із нацистами з метою очорнення ОУН в очах світу".

"Загальновідомо, що після проголошення з ініціативи С.Бандери 30 червня 1941 року Акту відновлення незалежності України Гітлер видав наказ негайно знищити український національно-визвольний рух. Як наслідок, тисячі українських патріотів були запроторені та знищені у німецьких концтаборах, зокрема і двоє братів С.Бандери. Сам же С.Бандера з липня 1941 року по жовтень 1944 року був в'язнем нацистського концтабору "Заксенгаузен", – нагадують депутати.

Вони також вказують, що принципи боротьби з окупантами, яку С.Бандера вів в Україні під гаслом "Воля народам! Воля людині!", абсолютно відповідають засадам побудови Європейського Союзу як "Європи вільних націй".

"Облрада вважає, що резолюція від 25 лютого має ознаки суто політичного замовлення і не відображає реалій історичного процесу, а також є проявом брутальної зневаги до української нації та прямим втручанням у внутрішні справи України", – йдеться у зверненні.

Також депутати облради вирішили надіслати Європарламенту і книгу про С.Бандеру.

Звернення також надіслано Президенту України Віктору Януковичу, Верховній Раді та Кабінету міністрів.

Також облрада закликала МЗС України ініціювати у Європарламенті слухання щодо правдивої історії про діяльність С.Бандери.

* * *

Світовий конгрес українців закликає Європейський парламент відкликати безпідставне звинувачення проти ОУН під проводом Степана Бандери.

Про це йдеться у зверненні Конгресу до Європарламенту з приводу його резолюції щодо ситуації в Україні, в якій йдеться, що Європарламент глибоко шкодує з приводу рішення колишнього Президента України Віктора Ющенка посмертно нагородити С.Бандеру, провідника ОУН, яка співпрацювала з нацистською Німеччиною, званням "Національного героя України" та "сподівається у зв'язку з цим, що нове українське керівництво перегляне такі рішення і зберігатиме відданість європейським цінностям".

У зв'язку з цим Світовий Конгрес Українців заявляє, що надзвичайно розчарований тим, що Європейський парламент у такий спосіб вдався до переписування української історії часів Другої світової війни.

"Важливо усвідомити, – наголошується у зверненні СКУ, – що Степан Бандера є беззаперечним символом довготривалої трагічної боротьби України за свою незалежність, яку вона здобула в 1991 р. Надихаючи не одне покоління борців за українську незалежність, він у той же час був об'єктом ненависті для всіх тих, хто мав імперіалістичні наміри по відношенню до України".

Як відзначають в СКУ, 30 червня 1941 р., після вторгнення Німеччини на територію Радянського Союзу, ОУН під проводом С.Бандери проголосила відновлення незалежної України. "Це був прямий виклик гітлерівським планам, у які входило перетворити Східну Європу на німецьку колонію. А тому німецька влада вимагала від провідників ОУН негайно відкликати Акт відновлення незалежності, від чого вони відмовились. За це провідників ОУН почали переслідувати, запроторювати до тюрем та фізично знищувати. Це змусило ОУН піти в підпілля, щоб воювати з обома – радянськими і нацистськими – окупантами України", – підкреслюється у зверненні.

Світовий Конгрес Українців також закликав Президента України Віктора Януковича стати в обороні честі справжнього героя України Степана Бандери та відкинути безпідставні звинувачення проти ОУН під його проводом.

За повідомленням УНІАН

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА БРЕХНЮ

П.СИМОНЕНКО МУСИТЬ СПРОСТУВАТИ СВІЙ НАКЛЕП

Позов дітей Головного командира УПА Романа Шухевича до першого секретаря ЦК КПУ Петра Симоненка задоволено.

14 січня цього року Печерський районний суд Києва задовольнив позов дітей Р.Шухевича до очільника КПУ щодо поширеної ним 2007 року неправдивої інформації про те, нібито Гітлер вручив Р.Шухевичу дві німецькі нагороди – "Залізні хрести". Таку заяву П.Симоненко зробив з трибуни парламенту.

Однак під час судового розгляду ні він, ні його представники не змогли навести жодних доказів того, що така подія справді була.

Відтак суд вирішив: "Зобов'язати Симоненка Петра Миколайовича на найближчому з моменту набрання законної сили рішення суду пленарному засіданні Верховної Ради України спростувати поширену ним недостовірну інформацію про Романа Шухевича".

Оскільки відповідач не оскаржив рішення суду, воно набуло законної сили і на найближчому пленарному засіданні П.Симоненко повинен, згідно з законом, спростувати свій виступ майже трирічної давнини.

ЗВЕРНЕННЯ

Українського інституту національної пам'яті

Розшукуються нащадки діячів Української революції 1917–1921 років

Український інститут національної пам'яті звертається до нащадків діячів Української революції 1917–1921 років з проханням встановити контакти з працівниками Інституту для можливого надання будь-яких матеріалів (фотографій, документів, спогадів, листів, ін.) про життя та діяльність борців за вільну Україну.

Однією із найцікавіших та найгероїчніших сторінок історії України є період 1917–1921 років, коли внаслідок революційних подій постала Українська держава.

У буремних подіях одна одну змінювали влада Української Центральної Ради, Української держави Гетьмана Павла Скоропадського, Директорії УНР, виникла Західно-Українська Народна Республіка, приходили, відступали і знову приходили більшовики, розвинувся масовий національно-визвольний рух.

На початку 1920-х років на більшості територій України встановився тоталітарний більшовицький режим. Згодом його очільники зробили усе, щоби знищити пам'ять про роки Української революції 1917–1921 років та її учасників.

Три голодомори, репресії, цілеспрямована політика русифікації – усе це для того, щоб українці забули свою історію, перестали бути нацією. У підрадянській Україні знищували місця поховань вояків Армії Української Народної Республіки та Української Галицької Армії. Тепер, в незалежній Україні, ми маємо змогу відновити втрачену пам'ять.

Просимо звертатися до відповідальних за цю роботу:

– Кучерук Олександр Сергійович – начальник відділу музейної та виставкової діяльності УІНП, директор Музею Української Народної республіки: сл.тел. (044)253-34-10, моб. тел. 067-167-14-88; електронна адреса: n90tl@voliacable.com.

– Скальський Віталій Валерійович – помічник заступника Голови УІНП: сл. тел. (044)281-08-91, моб. тел. 067-164-74-55; електронна адреса: svv@memory.gov.ua.

Адреса Українського інституту національної пам'яті: 01021, м.Київ, вул. Липська, 16.

Довідка

Діячами Української революції 1917–1921 років є:

– Голова Української Центральної Ради М. Грушевський;

– Гетьман П. Скоропадський;

– Голова Директорії С. Петлюра;

Президент Української національної ради Західно-Української Народної Республіки Є. Петрушевич;

– генеральні секретарі та міністри урядів Української Народної Республіки, Української держави П.Скоропадського, Західно-Української Народної Республіки;

– члени Української Центральної Ради, делегати Всеукраїнського національного конгресу, депутати Всеросійських Установчих Зборів від українських губерній, Українських Установчих Зборів, Трудового Конгресу, члени Національної ради Західно-Української Народної Республіки;

– губернські та повітові комісари Української Народної Республіки, губернські та повітові старости Української Держави, повітові, громадські та міські комісари Західно-Української Народної Республіки;

– депутати губернських та повітових народних рад (земств);

– військовослужбовці збройних формувань Української Народної Республіки, Української Держави, Західно-Української Народної Республіки;

– члени Всеукраїнської, губернських, повітових рад селянських депутатів, Всеукраїнської, губернських, повітових рад солдатських депутатів, Всеукраїнської, губернських, повітових рад робітничих депутатів;

– провідні члени та активісти українських політичних партій (Української соціал-демократичної робітничої партії, Української партії соціалістів-революціонерів, Української партії соціалістів-федералістів та інших) та громадських організацій (Селянська спілка, Просвіта);

– українські повстанські отамани.

СВІТЛО І ТІНЬ

КОВБАСА І НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ

Леоніду Каденюку – льотчику-космонавту, Герою України

Володимир ЯГЕНСЬКИЙ

Прочитав Вашу коротеньку, у два невеликих абзаци, замітку в "Порадниці" (№ 1 від 07.01.2010 р.) і відчув якусь роздвоєність почуттів, що й спонукало мене висловити їх Вам. Повністю згоден із солідними і глибокими думками, гідними Героя України, висловленими у першому абзаці. Але думки, висловлені у другому абзаці, є повною їх протилежністю.

Щоб мій монолог був зрозуміліший читачеві, повністю наводжу текст другого абзацу: *"От у нас в Україні зараз багато говориться про українську національну ідею – скільки людей, стільки й думок. Може, й не треба її шукати? Я побував у багатьох країнах, проте не чув, аби хтось шукав, наприклад, французьку національну ідею чи німецьку. Просто економіка має бути міцною, щоб людям гарно жилося. Оце й буде нашою національною ідеєю. Тоді думки людські стануть кращими і патріотизм – вищим. Треба зміцнювати державу, бо і від цього залежить ставлення громадянина до неї"*.

Давайте розглянемо Ваше, як Героя України, розуміння того, що ми в Україні маємо та до чого і як нам прямувати.

1). *"От у нас в Україні зараз багато говориться про українську національну ідею – скільки людей, стільки й думок"*.

Щодо різноманітности думок про українську національну ідею, то усе правильно. Тут слід взяти до уваги, що ця різноманітність думок творилася кожним індивідуумом окремо, залежно від глибини проникнення у людську мораль політичної іржі, яка з різною інтенсивністю руйнувала цю мораль, зокрема її національно-ідейний напрямок.

Усе це відбувалось (і надалі відбувається) протягом понад 350 років то згаданими Вами французами–німцями, то австрійцями, то угорцями, то поляками, але найтриваліше і найжорстокіше – росіянами. За період з 1690 р. до 1914 року було видано 61 царський указ та розпорядження і 16 розпоряджень Синоду Російської Православної Церкви, скерованих на нищення українців як нації і перетворення нас у слухняних рабів. Останній з подібних указів був виданий 1914 року царем Миколою Другим, яким заборонялось в Галичині та Вашій рідній Буковині вживати українську мову, друкувати українською мовою книжки, газети та журнали, за цим указом була зруйнована бібліотека Наукового Товариства ім.Т.Г.Шевченка і депортовано до Сибіру багато тисяч українців, зокрема і буковинців. З тією ж метою цар Олександр Третій в 1888 р. навіть заборонив називати дітей українськими іменами.

Але все згадане можна прирівняти до паростків жолудів, які за більшовиків стали кремезними дубами з широким гіллям, що проникали в усі сторони життя українців, тиснули на них і нещадно нищили. У так званий мирний період російські окупанти, яким більше подобалось називатися "старшими братами", приправлені комунізмом (якого Гітлер запозичив у Сталіна і назвав фашизмом), розстрілами, мордуванням у в'язницях та концтаборах і штучними голодоморами знищили понад 40 мільйонів українців (німецькі нацисти, керовані Гітлером, знищили 21,4 мільйона людей, серед яких українців було близько 5-ти мільйонів).

Поставмо перед собою запитання: чи можливе у громадян України єднання думок про національну ідею, або, висловлюючись зрозуміліше, – чи можливе єднання ідеї хижаків, заражених сказом (у нашому випадку червоним фашизмом) з ідеєю зайців та козуль? Адже ж громадянство України отримали століттями гноблені українці-раби і їхні гнобителі – чужинці зі своїми підручними, вирощеними з українського національного бур'яну. Чи ж стане національний бур'ян (не кажу вже про чужинців-гнобителів, що прижилися в Україні), міняти свій хижацький кровожерливий зміст життя відносно своїх побратимів по нації на щирість та доброзичливість до них?

Ось так коротко про причини різноманітности думок про українську національну ідею.

2). *"Може, й не треба її (ідею) шукати? Я побував у багатьох країнах, проте не чув, аби хтось шукав, наприклад, французьку національну ідею чи німецьку"*.

Пане Каденюк, цілком з Вами згоден у тому, що національну ідею не треба шукати, бо вона ніколи ніким не губилася і не губиться. Тому й не може бути знайденою. Національна ідея твориться і все життя підкріплюється. Вона може бути зруйнована, але не загублена.

Пробачте, але я не можу бути спокійним, коли знаменита людина, Герой України, не здатна розібратись у простих речах, тому й пропоную невеликий "лікнеп". Людина складається з двох частин: матеріальної та моральної. Матеріальна частина це та, яка є видимою, може рухатись, піднімати вантажі і т.п. Моральна (невидима) частина людини формується батьками, вчителями, оточенням і суспільством протягом усього її життя. Від якости сформованої моральної частини залежить поведінка матеріальної – буде вона допомагати людям у біді чи робити їм біду, буде любити свою Батьківщину чи ненавидіти її, буде цінити свій народ чи ненавидіти, зуміє виплекати у собі здатність до аналізу та творчости чи в усіх життєвих моментах стане користуватись чужими думками та окулярами. Кажучи іншими словами, моральна сторона людини складається з ідей різного напрямку та сили, хоча не всі вони в народі звуться ідеями. А що французи та німці у Вашій присутності не шукали свої національні ідеї, свідчить про те, що вони обізнані з природою своїх ідей і що вони давним-давно собі їх створили і заховали глибоко у своїх серцях. Саме їхні національні ідеї, як і національні ідеї румунів, чехів, поляків та інших народів, що втратили свою незалежність на кілька десятків (не на сотні, як ми) років, сприяли тому, як стати національним монолітом і позбутись російської окупації.

3). *"Просто економіка має бути міцною, щоб людям гарно жилося. Оце й буде нашою національною ідеєю. Тоді думки людські стануть кращими і патріотизм – вищим"*.

Тут хочеться поділитися з Вами своїм буттям. 12 років (до 1939 р.) за польського режиму я був хамом і розмовляв свинячою мовою. Два роки (1939–41 рр.) під ранок не спалося, бо саме в таку пору під'їжджали червонопетличники (тоді погонів ще не носили) підводою, щоб допомогти переїхати по соціалістичних рейках поближче до білих ведмедів (у власності батьків було 5 гектарів землі та недовершене будівництво величенької хати, критої оцинкованою бляхою, як прибульці тоді казали, "дом под серебром", що межувало з віднесенням до куркульства). Три роки (1941–44 рр.) мусів переховуватись у криївках і під свист куль втікати у напрямку бійців УПА від поліції, створеної німцями з поляків. 47 років (1944–91 рр.) відчував себе канатоходцем без жердини для втримування рівноваги, роль якого тоді виконували компартійний квиток чи угода про співпрацю з КДБ. Слід сказати, що протягом 50-ти років (1941–91 рр.) ризик для життя у мене був не менший Вашого в космосі, хоча мені не тільки не присвоїли звання Героя, а й не поспівчували та не вибачились колишні керівні компартійці та КДБісти, уже теперішні "народні депутати" та інші особи, які надто люблять Україну (правда, без українців).

Ось уже 19 років (1991–2010 рр.) перебуваю у вільній (щоправда, для всілякої кримінальної нацистської та компартійної нечисти) своїй рідній Батьківщині на правах пасинка під постійним негативним психологічним "старшобратнім" впливом і, в першу чергу, мовним. Чому я у себе вдома, у своїй Батьківщині повинен вишукувати моменти, щоб з екрана телевізора почути рідною мовою новини, телефільми тощо? І тут Ви, Герой моєї рідної України, радите мені звести усю свою морально-ідейну сутність існування на планеті Земля до повного задоволення своїх фізіологічних потреб (ситно їсти і задовільняти інші свої фізіологічні потреби), тобто перетворитись у суб'єкта відгодівельного комплексу, які частіше створюють поряд з м'ясокомбінатом. Тоді справді мої думки стануть кращими для господаря комплексу. Ось тільки не пояснили Ви мені, як бути з ПАТРІОТИЗМОМ, коли замість БАТЬКА, вигнаного з ДОМУ, усім буде правити злий ВІТЧИМ? Що стосується патріотизму як такого, то моє розуміння підказує, що він або є, або відсутній, і що основою патріотизму є національна ідея як моральний фактор єднання нації. Ви пропонуєте сутність національної ідеї бачити не в єдності свого, у даному випадку українського народу, а в повноті корита відгодівельного комплексу, то й стає зрозумілим, що він (патріотизм) тоді буде вищим або нижчим, у залежності від висоти наповнення корита.

4). *"Треба змінювати державу, бо від цього залежить ставлення громадян до неї"*.

Пане Каденюк! Таке ми вже проходили в Радянському т.зв. Союзі, коли громадяни щораз краще ставились до держави, віддаючи їй усе, до останньої зернини, а самі помирали із зазначенням причини смерті: "Українець".

Наприкінці свого монологу хочу попросити Вас, пане Каденюк, ще раз проявити ГЕРОЙСТВО – спуститись із захмарних висот на Землю, постаратись розібратись у найпростіших речах, бажано без чужинських окулярів. Може, у Вас хоч засвербить на тому місці, де було у Вас національне коріння. До цього часу хотілося б, щоб Ви не публікували та не проголошували за кордоном своїх ідейних "шедеврів". У Польщі та Аргентині є мої двоюрідні племінники зі своїми нащадками. Вони ж можуть подумати, що коли найзнаменитіший громадянин України, удостоєний найвищого звання – "Герой України", бачить усю сутність буття української нації на планеті Земля у задоволенні лише фізіологічних потреб, то й решта представників українського етносу є рухомими створіннями дифузної біологічної маси без роду і племені.

м. Луцьк

РОЗДУМИ НАД ОДНІЄЮ КНИЖКОЮ

Новий рік порадував нас дуже цікавою роботою В.Г.Панченка "Формування економічної платформи українського націоналістичного руху у 1920–1950 роках". Книжка видана Дніпропетровським Інститутом суспільних досліджень невеликим накладом, усього 300 примірників. Це суто наукове видання, монографія.

Згадуючи ідеологічні та світоглядні питання самостійницьких українських рухів тих часів, автор зосередився на дослідженні формування доктрини національної економіки України на основі націоналістичної платформи.

Багато місця у своїй роботі Панченко присвятив важливості національної економіки для зовнішньої політики держави. Автор доскіпливо висвітлив відмінності господарчого стану на окремих українських землях, що були під різними окупантами (Москви, Польщі, Румунії). Окрім відмінностей, він прийшов до загального знаменника мети, яку переслідували усі окупанти – Україна мала бути лише їхньою сировинною базою!

Роздумуючи над часом, коли ОУН-УПА вели збройну боротьбу, автор дописує: "На контрольованих УПА територіях повстанці були не тільки військовими формаціями, але й виконували цивільні функції, організовуючи господарську діяльність... ОУН довелось в умовах війни брати на себе конкретну роботу з організації всього життя, в тому числі й соціально-економічного".

Хочеться сподіватись, що сучасні політекономісти дадуть свою оцінку монографії В.Г.Панченка, а лідери та проводи теперішніх націонал-патріотичних партій приймуть її до уваги. Дай то Боже! Головний висновок, що напрошується, коли закінчуєш читати останню сторінку книжки "Формування економічної платформи українського націоналістичного руху у 1920–1950 роках" – незалежній державі необхідна міцна національна економічна база.

Степан СЕМЕНЮК,
м. Київ

Р.ШУХЕВИЧ, 1943 р.

ЧИН І ЧЕСТЬ

ЗУСТРІЧІ З БАТЬКОМ

Нараз бачу: назустріч іде батько. Я дуже втішився. Кинувся йому на шию. Він повів мене з мамою на нове мешкання, яке щойно підшукав.

Там, на вулиці Урядничій, мешкали ми близько року (який там номер, не пригадую. Наосліп і нині потрапив би).

Життя на Урядничій запам'яталося мені особливо тим, що моя мама тоді поїхала з поворотом до Галичини. Хотіла забрати своїх батьків. Вони не погодилися виїжджати, і вона повернулася назад до Кракова.

Не було її понад місяць. Потім вона поїхала на курси до міста Бресляв (тепер місто Вроцлав). Вчилася там місяців три.

Увесь цей час ми проводили з батьком удвох. Яке то було райське, кавалерське життя!

Ранком ми вставали. Батько готував сніданок. Переважно яєшню і каву або чай. Потім ми йшли – я до школи, він у справах. Обідали ми в "Українському касині", що було тоді своєрідним осередком української еміграції в Кракові.

По тому в мене домашні завдання, забави та інше, а в нього праця.

Вечеряли також в касині. Крім тих днів, коли у батька були зустрічі і він затримувався до пізньої ночі. Тоді я вечеряв удома і залишався на господарстві.

Батько у той час був провідником ОУН на Генеральне Губернаторство. Йому підпорядковувались західноукраїнські землі – Лемківщина, Посяння, Холмщина та Підляшшя.

Він часто їздив туди у справах. В таких випадках залишав мене на пару днів у когось зі знайомих.

В часи того "кавалерського життя" батько привчив мене до двох речей: пунктуальності і зброї. Коли я кудись ходив, то він визначав годину, о котрій я маю повернутися додому. І я не мав права спізнитися ні на хвилину.

У батька була пістоля. Він витягував з неї набої і вчив мене користуватися нею. Пояснював відмінності між різними системами. З того часу у мене з'явилася любов до зброї.

У 1940-му році ми переїхали з Урядничої на Зелену, 22. Поруч, в будинку № 20, був Провід ОУН (бандерівців), а в будинку № 26 – Український Центральний Комітет (УЦК). Цей був мельниківський. У тому ж таки будинку (№ 26) знаходилась і Краківська філія мельниківського Проводу Українських Націоналістів (ПУН).

Ми займали велике помешкання на 5-му поверсі. Властиво, у нас була одна кімната. В іншій кімнаті мешкав член Проводу Іван Равлик. Його жінка Мирослава була сестрою у перших моєї мами. Там таки мешкали Ярослав Стецько та Степан Ленкавський.

У нас бували Лебедь Микола, Климишин Микола та інші чільні діячі Проводу. Деколи приходив Степан Бандера. Збиралися в їдальні, вели неофіційні розмови. Переважно на політичні теми.

А то ж були 1940–41 роки. Франція, Бельгія, Голландія, Норвегія... Потім були Югославія і Греція. Відчувалося наближення війни з СРСР.

Обговорювалися нинішні і завтрашні проблеми. Я крутився серед них. Слухав ті розмови. Дихав тим повітрям. І хоч мені було 7–8 років, я вперше задумався над політичними проблемами. Для мене то була своєрідна школа. В 10–11 років я вже читав Макіявеллі.

Весною 1941 року зорганізувався Український Легіон. Мій батько став одним із його командирів, і ми досить довго уже не бачилися. За винятком двох короткочасових зустрічей. Тоді, коли він мав перепочинок. Ми не бачилися до Різдва 1943-го.

Тоді розв'язали Легіон. Демобілізували рядових і підстаршин. Старшин Легіону відвезли до Німеччини. Батько зрозумів, що йому не минути арешту як членові Проводу. Тому він, ще в однострої німецького старшини, вийшов з вагону на пероні львівського двірця, пройшов непоміченим повз варту і зник.

По короткім часі він очолив недавно утворену Українську Повстанську Армію. Його головна квартира знаходилась тоді, у 43-му, недалеко від Бібрки, коло Львова. Або часто бував в організаційних справах у Львові.

Я ходив на стрічі з ним. Переважно то були Погулянка і Личаківський цвинтар. Надзвичайно цікаві то були зустрічі. І дали вони мені дуже багато.

На Личаківському цвинтарі була частина, тепер майже зруйнована, яка тоді називалася цвинтарем "обронців Львова". То були поховання тих, що загинули в боях з українцями в листопадові дні 1918 року. А також тих, що загинули у 1920 році в боях з армією Будьонного.

Серед інших там було поховання гарцерів (польських пластунів). Це були ще діти, 14–15 років. Загинули вони в листопадові дні.

Мій батько привів мене до тої могили і сказав, що це є свідчення високого патріотизму поляків, їхньої молоді. І шкода, що ми у ті дні не мали такого.

Походи на той цвинтар змусили мене задуматися і над проблемою патріотизму взагалі, і подіями того часу. Тим більше, що батько оповідав мені якось, що у ті листопадові дні він плакав гіркими сльозами, що він, 11-річний хлопець, надто малий, щоб взяти до рук зброю...

Прихід совєтів до Галичини на довший час перервав мої зустрічі з батьком. Був арешт цілої нашої родини, дитячі будинки у Чорнобилі та Сталіно (нині Донецьк). Була втеча з Донеччини.

В Галичині я зумів через підпілля встановити зв'язок з батьком. І ось нова зустріч в лісі коло села Підгороддя на Рогатинщині (Івано-Франківська область). Був кінець вересня або початок жовтня 1947 року. Майже цілу ніч ми говорили про нашу родину, її арешт, дитячий будинок, втечу з нього, мандри по Україні та інше.

Тоді, власне, батько мені сказав, що вони, тобто підпілля, борються не за те, щоб помститись за жертви, а за те, щоб подібне не могло більше повторитися. Згодом додав, що я, очевидно, мрію про підпілля, збройну боротьбу, але то тепер не на часі – я повинен вчитися. Бо воно, старше покоління, приречене загинути у цій збройній боротьбі, бути фізично винищеним. Мине час, і ми, моє покоління, маємо піднімати народ на боротьбу за нашу державність. А хто буде це робити, коли ми, такі молоді, будемо знищені? Інша справа, якби склалась така ситуація, що можливе повстання проти окупантів. Тоді він не мав би нічого проти того, щоб я пішов воювати. Він благословив би мене на такий чин, і навіть якби мені довелося загинути в цій боротьбі, то хоч як би йому було то тяжко, він сприйняв би мою смерть як гідну. Смерть за свій нарід. І знов, хоч і з неохотою, але я попрощався з думкою йти в УПА. Не міг не признати слушності його слів.

Наступна зустріч відбулася у Львові на Замарстинові у помешканні Ярослава Давидовича. Були ми разом кілька годин. Розмовляли про те, що треба буде поїхати і забрати з дитячого будинку у Сталіно мою семирічну сестру Марію. Поговорили й про моє життя-буття, про пляни на майбутнє. Під вечір розійшлися. Було 17 січня 1948 року. Живим батька мені вже не довелось побачити.

...Я був уже досить "старим" в'язнем. Прецінь, відбув два роки у слідчих в'язницях МДБ. Сидів у той час один. На допити тоді брали вночі. Переважно допитували до 2–3-ї години ночі. Під ранок в'язниця затихала. Змучені допитами в'язні міцно спали.

Спав у ту ніч і я. Спав неспокійно, снились примарні сни. Над ранок прокинувся. Якась невідома тривога мучила мене. Сам не міг пояснити, що то таке. Сів, закурив. Тривога не покидала. Ліг, щоб трошки ще подрімати, але сон не йшов до мене. Та вже й не було часу: шоста година ранку – ранкова зоря. Ми, в'язні, мусимо вставати. Починається звичайна в'язнична метушня.

Минув сніданок, сплило ще 2–3 години, і десь о годині 11-й за мною прийшли. Повели не на допит у кабінет слідчого, а в приміщення адміністрації. В кімнаті чергового стояв мій слідчий майор Ґузєєв, були ще якісь незнайомі мені ґебісти у цивільному. Від них відрізнявся один в шапці, солдатській тілогрійці, ватних штанах. На ногах кирзові чоботи. Запережаний широким старшинським ременем, на ньому пістоля. Було видно, що то не рядовий: так одягнені їздили ґебісти на операції, облави. Мені веліли дати руки, закували в кайданки, але не назад. Вивели на подвір'я, посадили до авта. Ґебісти сіли поруч. Ґузєєв дав мені закурити. З Лонцького поїхали в управління.

На тому місці тепер нові забудови, а тоді там були гаражі МДБ. До нас приєднуються інші ґебісти. Цілою групою, приблизно осіб 8–10, заводять мене в гараж.

Іду прямо. Нараз мене повертають наліво. Роблю кілька кроків і мимоволі зупиняюся: в одну мить я зрозумів усе, що сталося. Коло стіни гаражу солома. На соломі лежить людина, накрита цератою, яка закриває усе тіло, крім ступнів. Одного погляду на ті ступні мені було досить, щоб зрозуміти, що я не помилився. Переді мною лежить батько з його характерним високим підбиттям.

Хтось з чекістів здіймає церату. Батько лежить в білій вишиваній сорочці, в галіфе. Ноги босі. Видно, що його роззули. Бо ноги чисті, не забруднені. Сорочка розіпнена. На грудях сплутався ланцюжок медальйону Богоматері. Ліва рука витягнена поздовж тіла. Права лежить на грудях. На сорочці під грудьми вище пояса видніють закривавлені сліди від куль. На правій скроні опалене волосся і на щоці запікся струмок крови. Обличчя спокійне. Без найменшої гримаси болю чи страху. Сірі очі відкриті і задивлені в далечінь.

Я клякаю на коліна. Ґузєєв питає, чи я пізнаю. Відповідаю легким нахилом голови. Чую голоси інших ґебістів: "Видишь, доходился, догулялся!" Я мовчки схиляюсь, щоб поцілувати батькову правицю. Один з ґебістів хапає мене за плече. Я скидаю руку з плеча, і мені дають спокій. Цілую батька в руку. Спазми стискають горло, але стримуюсь, щоб не заплакати. Щоб вони всі тут не побачили моїх сліз. І тут таки відчуваю своєрідну радість: не дався їм живим. Знаю, що то значило б для нього в ті часи. Мене підхоплюють, зводять на ноги, випроваджують...

І ще роками мені снитиметься батько. Молодий, усміхнений, живий, а на правій скроні червоніє струмок крови...

Юрій ШУХЕВИЧ-БЕРЕЗИНСЬКИЙ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Юрій Шухевич – син Головного Командира УПА.

Народився 28 березня 1933 р.

1944-й – в 11 років арештований і вивезений до Сибіру через політичні погляди батьків. 1946-й – в 13 років як заручник поміщений в дитбудинок на Донбасі.

1948-й – в 15 років був арештований і перебував під слідством. З настанням 16-ліття суд засудив його до 10 років в'язниці.

1954-й – в 21 рік амністія для неповнолітніх арештованих в'язнів. У той же рік за протестом Генерального Прокурора СРСР повторний арешт для повного відбуття терміну.

1958-й – в 25 років після закінчення 10-річного терміну ув'язнення на основі "тюремної справи" знову засуджений до 10 років.

1968-й – в 35 років звільнений після закінчення другого 10-річного терміну і висланий на Північний Кавказ в м. Нальчик.

1971-й – у 38 років знову арештований і засуджений до 10 років в'язниці і 5 років заслання. 1973-й – у 40 років повторний суд і вирок – 10 років в'язниці. У вироку висловлений жаль, що термін не можна скласти з попереднім.

1983-й – у 50 років закінчився термін тюремного ув'язнення і почалося 5-річне заслання. 1988-й – у 55 років закінчився термін заслання в Сибіру. Після повної втрати зору в російських в'язницях потрапляє в будинок для інвалідів.

1990-й – у 57 років отримує дозвіл повернутися до України.

23 серпня 2006-го у віці 73-х років Юрієві Шухевичу присвоєно звання Героя України.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

НЕ БУДЬ ЛЮДИНОЮ ЧУЖОЇ ВІРИ

Хто і що святкує 23 лютого та 8 березня?

Євген ЛУПАКОВ,
колишній яничар ЗС СРСР, а нині капітан 1 рангу Військово-Морських Сил Збройних Сил України у відставці, батько трьох доньок-офіцерів Збройних Сил України

Мова там іде про часи, коли юдеї, які були у вигнанні у великій перській імперії, де осіло багато євреїв, перебували під владою спочатку Кіра, а потім великого царя Артаксеркса (Ахашвероша), який керував з міста Суз стадвадцятьма сімома областями від Індії до Ефіопії. Не всі євреї, коли Кір дозволив, захотіли повернутися на батьківщину, багато хто залишився жити в Єгипті, Вавилоні, в інших куточках Перської імперії. На третьому році правління Артаксеркса загордилась його дружина, цариця Астинь. Цар вирішив підшукати слухнянішу дружину. Одним з перших про це дізнався юдей Мардохей, який служив при дворі і виховував сестру Гедаса – Есфір. Її він і запропонував у царський гарем. Есфір сподобалась царю. На сьомий рік панування Артаксеркса Есфір стала царицею замість Астині. Але зв'язків зі своїм вихователем не розривала. Це не сподобалось царським євнухам Гавафу і Феррі.

Напевне, вони вирішили звести порахунки з Мардохеєм. Але останній їх випередив. Через Есфір він передає Артаксерксу "звістку" про змову євнухів убити царя. Справу начебто дослідили і євнухів повісили. Після цього правицею – першим радником царя стає Аман Македонянин, який також дуже не любив євреїв. Останні не виконували законів царя. Аман домагається покари порушникам законів. Якось він підсунув цареві указ, щоб в один день у всіх країнах світу євреї були знищені.

На дванадцятий рік царювання Артаксеркса було кинуто пур ("Пур" – у перекладі з давньоєврейської жереб. Аман хотів знищити євреїв: він ніби вибирав – от вам жереб) для визначення місяця покари. Жереб тоді за місячним календарем випав на місяць Адар (лютий-березень).

Мардохей попереджає Есфір, що їй також не вдасться врятуватися у царському домі від кари. Він спонукає її скористатися своїм високим становищем і врятувати одноплемінників. Есфір знесилюється постом, викликає до себе співчуття (свято Пурим передує піст Естер – від заходу до світанку ніхто нічого не їсть). Артаксеркс змінює свій гнів, цей указ він скасував і видав інший, що дозволяв знищувати усіх ворогів євреїв. Возвеличує на місце Амана – Мардохея. І 13–14 числа місяця Адара 404 р. до н.е., що співпадає з днем 23 лютого нашого календаря за новим стилем або 8 березня за старим стилем, коли мали карати юдеїв, які не виконували закони, було вбито 75 тисяч тих персів, кого юдеї вважали своїми ворогами.

Таким чином, євреї не тільки не були знищені, а й перемогли своїх ворогів. Жереб ніби перевернувся. Тому в це свято ввечері усі євреї переодягаються в карнавальні костюми і йдуть у синагогу до молитви. Костюми повинні бути досить скромні, але зображувати можуть усе, що завгодно. Діти, наприклад, переодягаються в поліцейських, льотчиків, космонавтів, клоунів. Поле фантазії необмежене. І коли в синагозі вимовляється слово "Аман!", починають кричати, дудіти, тупотіти ногами, щоб зробити те, що було написано в Торі – "Нехай зітреться ім'я Амана навіки..." Потім – невелика святкова трапеза. Наступного ранку – знову в синагогу. Святкова молитва, читання Книги Есфір. Тоді і треба роздати подарунки, грошики і починається велика трапеза.

Серед жертв були жінки і діти Амана, десятеро його синів було повішено. Відтоді ці дні юдеї називають Пуримом-жеребом, або ж просто Пуримом, і святкують їх щороку. А оскільки змова проти євреїв була відвернена під час міського бенкету, де було багато вина, євреї під час Пуриму повинні напиватися і закушувати ритуальною їжею – "вухами Амана", це такий трикутний пиріжок з маковою начинкою.

Так пише Талмуд.

На сайті "Главред" від 12.03.2005 р. читаємо пояснення з цього приводу Зями Зінгельштухера, керівника Бейт-Хабад Центральної синагоги Бродського: "Єврейське сімейне свято, коли усі збираються вдома, – це Песах. А Пурим – ні, ну куди там... Мужики усі напиваються, а дружини потім із синагоги їх додому забирають. Весело! Пурим – не релігійне свято. Це свято знищення усіх ворогів іудеїв".

Про це, до речі, говориться і в "Єврейській енциклопедії". Це свято знищення усіх ворогів іудеїв. Нагадаємо, що під впливом Есфірі, її чоловік – перський цар, дозволив євреям "винищити всіх сильних у народі, що у ворожнечі з ними, дітей і дружин, і маєтки їхні розграбувати" (Книга Есфірі, 8–11). І два дні, за підтримки царських сатрапів, "іудеї били усіх ворогів своїх, і винищували, і діяли з ворогами по своїй волі" (там же). Перська імперія була приречена. А день погромів і убивств став "веселим святом Пурим".

Тепер ми з'ясували, звідки взялася єдина "святкова" дата 23 лютого – 8 березня.

І Клара Ейснер (у заміжжі Цеткін), і Лев Троцький (Бронштейн) – організатор червоної армії – на відміну від затурканих пролетарок та пролетарів добре знали і книгу Есфірі, і традиції свого народу. Тому не випадково саме ними було запропоновано всім народам колишнього СРСР вшановувати єдине для юдеїв свято 23 лютого і 8 березня. Дарма, що під трохи іншим соусом.

І викликано це було лише для того, щоб надати можливість євреям святкувати своє!!! свято. Адже, не дивлячись на те, що абсолютна більшість т.зв. "російського уряду" і була представлена євреями на чолі з напівєвреєм Бланком-Леніним, вони ж самі продовжували не кращі традиції московського царства – гоніння на євреїв, заборону святкувати їхні релігійні свята (пізніше цю традицію нищення євреїв перейняв їхній учень – Гітлер)...

Важливо також знати:

Згідно з Брестською угодою, переможена представниками Четвертного союзу (Німеччина, Австро-Угорщина, Туреччина і Болгарія) в Першій світовій війні Росія о 4.30 ночі 24 лютого 1918 р. в Брест-Литовську за завданням Леніна не лише, як уже зазначалось, віддала німцям 245 тонн золота, Балтійський та Чорноморський флоти, 915 заводів тощо, а й офіційно визнала незалежність України та зобов'язалась вивести свої окупаційні війська з території України. Угоду підписали, але виконувати її і звільняти загарбану ними Україну не збиралися – традиція москалів. Це були останні дні кривавої вакханалії банд жандарма Муравйова та Антонова-Овсієнка (призначений, за вказівкою того ж Леніна, командувачем більшовицьких військ 7 березня 1918 р. – з метою стримання наступу українсько-австро-німецьких військ та для забезпечення вивезення з України награбованих матеріальних цінностей) в Києві та і по всій окупованій ними Україні. Вибивати їх довелося нашим дідам та прадідам з допомогою тієї ж німецької армії, про перемогу над якою долдонять і нині зашорені комуністи.

Так от, напередодні підписання вищевказаної угоди, 23 лютого 1918 р., для України – апогей кривавої вакханалії московських окупантів у Києві (Київ захоплено ними 8 лютого 1918 р.).

Виконуючи наказ більшовицького жандармського полковника М.Муравйова, відданого ним ще 31 січня 1918 р., після бездарної поразки цієї банди під Крутами, напередодні штурму Києва, про "безпощадне знищення всіх офіцерів, гайдамаків, юнкерів, монархістів і всіх ворогів революції", окупанти розстріляли без суду і слідства більше 2500 військових (такою була вимога Леніна), серед яких була значна кількість і етнічних росіян, але які відмовились служити комуно-окупантам, та стільки ж цивільних, за те, що ті розмовляли українською мовою або ж були представниками української еліти та носили українське вбрання (їхні дві братські могили були в Маріїнському парку на місці нинішніх пам'ятників). Серед інших у Києві російсько-більшовицькими балтійськими моряками Муравйова вже 10 лютого був розстріляний і похований в одній з численних по Києву таких могил – під стінами нинішнього військового ліцею імені І.Богуна разом з командиром 1-ї дивізії 1-го українського корпусу П.Скоропадського генералом Я.Гандзюком (1863–1918), і інший український військовий діяч, генерал-майор Я.В.Сафонов (1872–1918), за відмову перейти на службу до Червоної армії.

У той же день – 23 лютого 1918 р. – у Севастополі більшевицькі комісари по-звірячому замучили і розстріляли визначного кримськотатарського політичного і державного діяча, борця за національне визволення, відомого поета, автора національного гімну, першого Голову кримськотатарського мусульманського уряду Челебі Джихана Челебієва (1885–1918).

Це були останні дні кривавої "братської" вакханалії, бо вже вранці 24 лютого 1918р. – 2-й курінь Окремого запорізького загону під командуванням Героя визвольної війни полковника армії УНР Петра Болбочана, зайнявши Житомир, розпочав наступ на Київ. "Страшні брати" остервеніло трималися за нашу столицю і лише 2–3 березня 1918 р. Київ було повністю звільнено від московсько-більшовицьких військ. До Києва увійшли Окремий запорізький загін А.Присовського, Кіш Слобідської України С.Петлюри та загін Січових стрільців Є.Коновальця.

Як відомо, якраз 8 березня 1918 р. в Олександрівському палаці Царського села був заарештований більшовиками останній імператор Російської імперії Микола II та його сім'я, після чого вони, за особистим наказом Леніна, разом зі слугами, були розстріляні більшовиками. До того ж, 23 лютого 1944 р. – День депортації чеченців, інгушів до Казахстану і Сибіру – День їхньої національної жалоби.

Згідно з православними канонами, 23 лютого – Свято робочої худоби. В цей день святять воду і окроплюють нею худобу;

А за давнім українським календарем – 23 лютого – Колодій (Масляна). Парубки вибирають наречених. Магія родючості – неодруженим парубкам жінки прив'язують колодку (символ продовження роду). Обрядові страви цього тижня переважно молочно-масляні (вареники, пироги з сиром і сметаною, млинці тощо). На цьому тижні не шиють і не прядуть.

8 березня 1946 р. – початок ліквідації совєтами Української Католицької Церкви.

То це дати (дата) святкування чи день загальноукраїнської жалоби за фізично і духовно невинно убієнними московськими загарбниками українцями різного етнічного походження?

29 січня 2009 р., вшановуючи Героїв Крут, Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Президент України В.Ющенко висловив думку про необхідність святкування в Україні українських свят і щорічне вшанування захисників України в день героїчної перемоги українських захисників від московських загарбників під Крутами – 29 січня. Висловив, та не зреалізував ні тоді, ні зараз...

23 лютого необхідно залишити зашореним "радянським ветеранам" як їхнє, а не державне, свято. На що не підеш заради тих, хто ні чути, ні читати, ні думати, ні аналізувати вже не здібний...

Єдине, що можуть святкувати українці-державники 23 лютого, то це день народження Віктора Андрійовича Ющенка, а Прохори та Харлампії – свої іменини.

Що ж стосується 8 березня – т.зв. міжнародного жіночого дня, то традиційно на українських землях ще з початку минулого століття святкували День матері у другу неділю травня. В незалежній Україні це наше національне традиційне свято, яке вже стало міжнародним, відроджено теж у другу неділю травня Указом № 489/99 від 10 травня 1999 року Президента України Л.Кучми "Про День матері" на підтримку ініціативи Державного комітету України у справах сім'ї та молоді, міжнародної організації "Жіноча громада", Спілки жінок України, громадської організації "Союз українок".

Мабуть, було б доцільно ввести ще одне щорічне свято для найкращих, найчарівніших жінок світу – українок – "День українки" 1 березня.

Чому 1 березня? А тому, що це день початку весни, а весна, Україна, українка – жіночого роду і відповідно пов'язані...

Особисто ж я вважаю за необхідне цінувати і вітати наших чарівних україночок, дарувати їм бажані ними подарунки якомога частіше. Запевняю, вони на це заслуговують!!!

Закінчення.
Початок у минулому числі.

Ольга ДУБОВИК,
"Нація і держава"

ЧИСТІ ДЖЕРЕЛА

БОГОПОСВЯЧЕНЕ МИСТЕЦТВО

Театральна трупа "Quo Vadis" ("Куди йдеш?") на кону Київського будинку актора дебютувала з п'єсою Алехандро Касона "Човен без рибалки". А ще до того сценічний твір доволі прихильно зустрічали в Івано-Франківській філармонії. То який же він, театр, що базується на євангельських істинах?

Насамперед – це красиві, молоді актори, жива і бездоганна українська мова, захоплюючий сюжет, співзвучний з вічними людськими хитаннями на грані Добра і Зла. Численні глядачі, з-поміж яких чимало молоді, сприйняли виставу "Човен без рибалки", як мовиться, на єдиному подиху.

Усім єством поринувши у сюжетну лінію "Човна без рибалки", важко було навіть припустити, що актори – ентузіасти, аматори, а не професійні корифеї сцени. До того ще й – священики, монахи, прихожани католицької релігійної організації, що зветься "Згромадження Воплоченого Слова". По завершенні прем'єри вдалося коротко поспілкуватися з подвижниками акторської трупи "Quo Vadis". Моїми співрозмовниками стали отець Софрон Зелінський, отець Ігор Тузик (виконавець ролі головного героя п'єси, священик у храмі Різдва Христового, працює з молодими парами та підлітками на радіо "Дзвони", здобуває освіту українського філолога), сестри Марія Християнка й Марія Гошівська. Це молоді українці з блиском в очах і сяйвом у душі. Їхнє життя, особливо на тлі наших суспільних реалій, як-от повсюдні зграйки молоді з пляшками пива в руках, – аж ніяк не назвеш беззмістовним. Вони присвятили себе живому втіленню заповідей Господніх, зокрема і через сценічну творчість. Створили трупу, самі пишуть сценарії, влаштовують репетиції, шліфують акторську майстерність. "Човен без весла" – перша вистава аматорської трупи, що переважно складається зі студентської молоді релігійної громади "Воплоченого Слова". Осередком зустрічей обрали Церкву Різдва Христового в Івано-Франківську. Специфічною метою вважають ЄВАНГЕЛІЗАЦІЮ КУЛЬТУРИ.

Та звернімося до "Човна без рибалки". Іспанця Алехандро Касона називають представником поетико-педагогічного театру. У його творчому доробку такі п'єси, як "Дерева помирають стоячи", "Заборонено чинити самогубство навесні", "Третє слово", "Дім з сімома балконами". П'єса "Човен без рибалки" зродилася 1945 року. У ній Касоне змальовує антилюдяний, вихолощений міський світ, де нажива, гроші, економічні цілі –

понад усе. У тому світі вже звичними стали невидимі, нефіксовані злочини – анонімні. Перша дія демонструє, як легко, маючи лише злочинний намір, стати підписантом економічно вигідного договору з сатаною. У другій дії пропонується альтернатива – світ села, природне життя з його щирістю, де людина може відродитися.

Сюжет простий і складний водночас. Такий собі фінансист Рікардо Хордан перебуває на межі повного краху і, рятуючись від руїни, підписує договір з дияволом. Від нього вимагається вбити одну незнайому людину. І то навіть не своїми руками, не фізично, а лише погодившись на це. Трохи посперечавшись, Хордан ставить підпис, і тієї ж миті в далекому селі на узбережжі Скандинавії гине рибалка на ім'я Пітер Андерсен. Хордан уникнув банкрутства, справи раптово пішли вгору, гроші потекли рікою. Однак світ йому став немилий, бо душу ізсередини пекло усвідомлення гріха. Кажуть, кожен убивця рано чи пізно повертається на місце вбивства. Так і сталося. Одного дня успішний фінансист завітав до того убогого селища, де чиясь невидима рука зіштовхнула в урвище рибалку Андерсена. Головний герой дізнається, як багато змінилося у цьому маленькому світі після смерти всіма любимого Пітера – сина, чоловіка, товариша, як багато смутку посіяла та подія. Разом з матір'ю та дружиною загиблого він ще гостріше відчуває свою анонімну провину. Тим більше, що рідні Андерсена сердечно приймають його на постій до свого помешкання, щиро ділять з Хорданом хліб і до хліба. Вдова та старенька мати Пітера Андерсена самотньо колишуть свої жалі. З душі головного героя спадає полуда антигуманної "цивілізованости", натомість народжується любов до Естели – дружини покійного. Душевні терзання посилюються. Раптом, коли він вже готовий покаятися у злочині перед коханою, виявляється, що є й інший убивця – той, хто вчинив це фізично, своїми руками. Диявол, знову явившись, доводить Хордану, що намір, згода, думка – також дія, теж злочин. Але Естела пройшла випробування на Прощення. Її новонароджена любов як найсвятіша християнська чеснота дала надію для відродження душі Рікардо Хордана. Через це диявол розриває угоду з колишнім фінансистом. Його душа врятована завдяки любові й прощенню.

Не можна не сказати бодай кілька слів про саму релігійну громаду. Вони називають себе релігійною родиною "Згромадження Воплоченого Слова". Засновник – отець Карлос Мігель Буела з Аргентини. За мету вважають досягнення досконалости у любові через утвердження євангельських чеснот, чистоти і послуху. Називають і другу, специфічну ціль, – впровадити християнські чесноти до сучасної культури. Як самі стверджують, "Згромадження" діє у 26 країнах світу (Аргентина, Бразилія, США, Канада, Іспанія, Італія, Ісландія, Голландія, Росія, Єгипет, Ізраїль, Філіппіни, Пакистан тощо) і нараховує 1400 осіб. "Молодь покликана йти на пошук речей високих і благородних, вона створена для боротьби, щоб досягти складного і важкого. Молода людина створена не для втіхи, а для героїзму," – так вважав отець Карлос Буела. Натхненні цими словами молоді актори прагнуть запитати кожного: "А ти, Quo Vadis? Куди йдеш?".

До України, у Львів, місіонери вперше завітали 1994 року, а за час, що минув, встигли чимало зробити: в Івано-Франківську виник чоловічий монастирський підрозділ, жіноча спільнота Сестер Служебниць Господа і Святої Марії з Матара, з'явився чоловічий чернечий осередок у селищі міського типу Дубове на Закарпатті, засновано містечко Милосердя Святого Миколая, Інститут одружених священиків і їхніх дружин "Блаженного Омеляна Ковча", новіціат – для роботи з молоддю, яка обирає духовний шлях тощо. Себто йдеться про Божі заповіді як невід'ємну частину щоденного життя людини.

Сама релігійна родина організаційно має дві релігійні інституції та мирян (третій чин). Першу – Інститут Воплоченого Слова, що заснований 25 березня 1984 року, – складають переважно священики. Жіноча гілка "Згромадження" заснована 19 березня 1988 року і називається Інститутом Служебниць Господа і Діви Марії з Матара. До третього чину входять миряни, які допомагають і співпрацюють з обома Інститутами.

Як на мене, віряни "Згромадження Воплоченого Слова" обрали нетрадиційний, натомість сучасний і один із найдохідливіших шляхів до людського єства – мистецтво і, зокрема, театральне. Хотілося б бачити більше вистав, схожих на "Човен без рибалки". І не тільки на живій сцені, а й на телебаченні та радіо. Це саме ті живі паростки духовности, здатні протистояти культурницькому непотребу, а відтак звиродніннню нації.

ВІДБУВСЯ ТУРНІР З МІНІ-ФУТБОЛУ

У приміщенні Опришківецької школи, що на Івано-Франківщині, проведено турнір з міні-футболу, присвячений 81-й річниці створення ОУН. Організатором турніру була МР ІФ МО КУН, а спонсором його проведення – кандидат на посаду мера міста Івано-Франківська від КУН Ярослав Гулик.

За кубок змагалися 7 команд блоку "Національний вибір" та команда організації "Освічена країна", яка й стала переможцем змагання.

Про мету проведення турніру розповідає головний ініціатор змагань, член МР КУН Юрій Кулявець: "Даний турнір з міні-футболу проводився з метою об'єднання усієї націоналістичної молоді, яка завжди поєднує ідеологічне виховання з вишколенням фізичним. Під час турніру панувала спортивна атмосфера, витав дух перемоги. Учасники змагань показували не лише свою майстерність, а й уміння бути командою.

Загалом, попри конкуренцію, у залі панував дух дружби та підтримки. Не тільки переможці, а й усі учасники отримали багато позитивних емоцій та зійшлися на тому, що такі змагання варто проводити частіше для налагодження співпраці різних молодіжних організацій. Також планується розширити масштаби змагань і залучити до них усі молодіжні організації Івано-Франківська.

Прес-служба ІФ МО КУН

ВЕЛИКИЙ СКУЛЬПТУРНИЙ САЛОН РОЗПОЧАВ ВЕСНУ

В Українському домі столиці відкрито скульптурний салон, який щороку представляє яскраву палітру сучасної української скульптури.

Центральною подією салону є зібрання "Жіночі образи у творчості Грегора Крука", одного з найвідоміших у світі українських скульпторів. Крім цього, цікавою для відвідувачів має бути експозиція зірки ар-деко Деметра Чипаруса з колекції Ігоря Воронова. Покликана задовільнити витончений смак шанувальників масштабна експозиція "Дерев'яна скульптура на зламі століть" за авторства цілої когорти відомих українських скульпторів.

Великий скульптурний салон є дієвим інструментом популяризації сучасної української скульптури та яскравим відображенням тенденції розвитку мистецтва пластики. За останні роки салон став важливою ланкою у процесі формування арт-ринку в Україні.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 457
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9